

BÖCEK ÇOCUK Serisine Övgü

2017
Branford Boase Ödülü

2017
Waterstone Çocuk
Kitapları Ödülü Adayı

“Kesinlikle müthiş bir hikâye anlatıcılığı.”

MICHAEL MORPURGO,
WAR HORSE'UN YAZARI

“... Harika bir çocuk kitabı – eğlenceli, heyecanlı
ve gerçekten alışılmadık.”

PHILIP REEVE, *MORTAL ENGINES*'İN YAZARI

“Kitabın sonuna vardığımızda böceklerin gezegende ki
en havalı yaratıklar olduğunu düşünecek, aralarından birinin
sizinle dost olmasını dileyacaksınız.”

TOM FLETCHER, *THE CREAKERS*'İN YAZARI

“Böcekleri zaten seviyorsanız bu kitaba bayılacaksınız ama
içinizdeki böcek çocuğu henüz keşfetmediyseniz bu yaratıcı,
yürek hoplatan macera, tam size göre.”

MAX BARCLAY,

DOĞA TARİHİ MÜZESİ, KOLEOPTERA KOLEKSİYONU İDARECİSİ

“M.G. Leonard'ın diyalogları gizemli ve etkileyici,
olay örgüsü nefes kesici; eserin sonuna gelindiğinde yazarı
çocuk edebiyatında yeni, özgün bir ses olarak takdir etmekten
başka yapacak bir şey yok. Böcek çılgınlığı başlatabilir.”

TIMES

“Anneler, babalar; uyarmadı demeyin: Bu büyüleyici öykü,
böcekleri popüler ev hayvanlarına dönüştürebilir.”

DAILY TELEGRAPH

“Harika bir kitap, ağzına kadar muhteşem böceklerle dolu!”

GUARDIAN

BÖCEKLERİN SAVAŞI

M. G. Leonard

Çeviri: Cenk Pamay

 domingo

BÖCEKLERİN SAVAŞI M. G. LEONARD

Özgün İsmi: Battle of the Beetles
© 2018 M G Leonard

Bu kitap ilk kez 2018 yılında BATTLE OF THE BEETLES ismiyle The Chicken House tarafından yayımlanmıştır. Kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:
© 2021 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Cenk Pamay
Editör: Çağla Vera Kılıçarslan
İllüstrasyonlar: Karl James Mountford
Bölüm başları ve böcek illüstrasyonları: Elisabet Portabella
Özgün kapak tasarımı: Helen Crawford-White
Kapak ve sayfa uyarlama: Betül Güzhan

ISBN: 978 605 198 181 9

Baskı: Mayıs 2021
Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi
A Blok Kat: 2 Haramidere Avcılar 34310 İstanbul
Tel: (212) 412 17 77 Sertifika No: 44451

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Şahkulu Mah. Büyük Hendek Cad.
Brot Apt. No: 4 D: 10 Beyoğlu İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

*Sebastian, Arthur ve Sam'e
Matilda, Caspian ve Ryan'a
Claire Rakich'e ve Dr. Sarah Beynon'a*

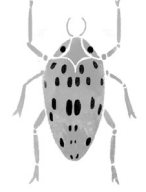
M.G. Leonard'ın Eserleri

Böcek Çocuk

Böcek Kraliçe

Böceklerin Savaşı

The Beetle Collector's Handbook

“Hiç kimse, önemsemediği şeye sahip
çıkılmaz ve hiç kimse, deneyimlemediği
bir şeyi önemsemez.”

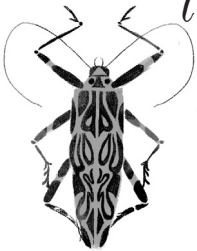
David Attenborough

“Çocuklar, hayvanları tanımaya önce aslanlar,
zürafalar ve benzerleri hakkında kitaplar okuyarak
başlarlar, ama ... bunun yanı sıra bahçeye çıkıp bir
taşı kaldırdıklarında solucanları, sümüklüböcekleri ve
karıncaları da tanırlar.”

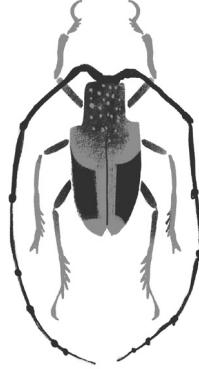
David Attenborough

“Boyutlarının küçüklüğünden dolayı böceklerin
görünüşünü hafife alırız. Oysa cilalı ve bronz
zırhıyla, kocaman ve karmaşık boynuzlarıyla
erkek bir gergedanböceğini at, hatta köpek kadar
büyütebilseydik, o zaman dünyadaki en heybetli
hayvanlardan biri olurdu.”

Charles Darwin, İnsanın Türeyişi

BİRİNCİ BÖLÜM
Böcek İstilasası

“Pazar gazetelerini getirdim,” dedi Bertolt, omzuyla Max Amca’nın kapısını itip açtı ve ayaklarını sürerek geri geri salona girdi. Bertolt’ün en yakın dostu, bakır renkli ateşböceği Newton, usul usul parlayan karnıyla çocuğun bulutu andıran beyaz saçlarının üstünde süzüldü.

Darkus ve Virginia, başlarını kaldırıp baktılar. Meşe talaşı ve fincanlardan oluşan bir tepeyle dolu deniz mavisi bir şişme havuzun iki yanında bağdaş kurmuşlardı. Darkus, Los Angeles’tan aldığı Korkusuz Buğdaybiti tişörtünü giymiş; Virginia altına eski, solmuş bir kot pantolon ve üstüne rozetlerle kaplı, ikinci el bir ceket geçirmişti.

“Biz de böcekleri besliyorduk,” dedi Darkus çay fincanlarının arasına çilek jölesi dolu kavanozu yerleştirirken. Böcek Dağı’ndan kurtulan böcekler artık burada yaşıyorlardı ve Max Amca’nın apartman dairesindeki bu oda, eskiden sığınakları olan Ana Kamp’tan geriye kalanlara ev sahipliği yapıyordu. Ana Kamp, Lucretia Cutter’ın dünyayı ele geçirme girişimini durdurmak için çocukların eskiden plan yapmak üzere buluştukları yerdı.

Darkus’u herkesten iyi anlayan, parlak, siyah gergedanböceği Baxter, çocuğun omzundan jöle dağıtımını gözetiyor, nereye konması gerektiğini göstermek için dikenli ön bacaklarını sallıyordu.

Virginia, elindeki metal spreyi şişme havuzun üzerine tutuyor, kurummasını engellemek için meşe talaşının üstüne bol bol su sıkıyordu. Yanından asla ayrılmayan kiraz kırmızısı, kurbağa bacaklı yaprak böceği Marvin, pörtlek arka bacaklarıyla kızın bir dolu saç örgüsünden birine asılmış aşağı sarkıyor, küçük bir parça muz jölesini hapır hupur yiyordu.

Darkus, ellerinden tozu toprağı silkip ayağı kalktı ve Bertolt’ün gazeteleri özenle serdiği sehpanın yanına geldi. Virginia spreyi yere koyup onlara katıldı.

“Ekin saldırılarıyla ilgili haberlerin sayısı artmış, bakın, Rusya’da ekinleri yok eden patates böcekleriyle ilgili bir haber var. İnsanlar Lucretia Cutter’ın Film Ödülleri’nde söylediklerine inanmaya başlamışlar ve paniğe kapılıyorlar.” Bertolt gözlüğünü burnundan yukarı itip Darkus’a gergin bakışlar attı. “Şimdi Almanya’dan da

bozuk buğday mahsullerine dair haberler geliyor ve biriken hayvan gübreleri yüzünden üç ayrı hastalık patlak vermiş durumda. Nihayet hükümet bunların hedefi belli ve kontrollü saldırılar olduğunu söylüyor.”

Darkus gazetelere bakmak üzere ilerledi ama Bertolt, onunla masa arasında durdu.

“Bir de, eee, Darkus, bir şey daha var...”

Virginia bulvar gazetelerinden birini eline aldı ve manşeti okudu. “BÖCEK İSTİLASI! GIDALAR KARNEYE BAĞLANDI!” Kahverengi gözleri sözcükleri tararken sayfayı çevirdi. “Ne?! İnanamıyorum! Gazeteler Lucretia Cutter’ın tehdidinin gerçek olduğunu düşünüyor ama sırf kadın elbise dikerek para kazanıyor diye onun Frankenstein gibi böcekler yaratmayı becerebileceğine inanmıyorlar!”

Darkus omuz silkti. “Böcekleri kontrol etmenin bir yolunu bulduğuna inanmıyorlar belki de.”

“Ondan değil,” dedi Virginia homurdanarak. “Kadın olduğundan.”

“Virginia...” Bertolt, kızın bakışlarını yakalamaya çalıştı.

“İnsanlar daima en iyi bilim insanlarının erkek olduklarını düşünüyor.” Virginia öfke içinde elinin tersiyle gazeteye vurdu. “Şunu dinleyin. ‘... *Doğa Tarihi Müzesi Bilim Direktörü ve bir zamanlar Lucretia Cutter’ın nişanlısı olan sorunlu koleopterist Dr. Bartholomew Cuttle, hepsi de son beş senede gizemli bir şekilde ortadan kaybolan adamlardan oluşan bir grup*

genetikçi ve entomoloğa liderlik ediyor. Çılgın moda tutkunu Lucretia Cutter'ın böcek ordusunun perde arkasında bu elit güç bulunuyor ve dünyaya yaptıkları saldırının yüzü olarak Lucretia Cutter'ın sahne imajından faydalanıyorlar.”

“NE?” Darkus gazeteyi Virginia'nın ellerinden kaptı. “Ama bu yalan!” Gazeteyi gözleriyle taradı. “Babam hakkında neden böyle bir şey söylüyorlar?”

“Çünkü o bir erkek,” dedi Virginia haklı çıkmışçasına. Bertolt iç çekip başını iki yana salladı.

“Böcekler için onu suçluyorlar! Hem de tüm gazeteler!” dedi Darkus makaleyi hızla okurken. “Bu doğru değil. Onlara anlatmak zorundayız. Babam onu durdurmaya çalışıyor.”

“Darkus,” dedi Bertolt usulca, “babam Film Ödülleri'nde Lucretia Cutter'ın misafiriydi diye oluyor bunlar.” Başka bir gazeteyi eline aldı. “Bak, *Daily Messenger* şöyle demiş: ‘Film Ödülleri'nde Lucretia Cutter'ın kolunda görülen Dr. Bartholomew Cuttle'ın, ölümcül böcek istilasının ardındaki deha olduğu düşünülüyor.’”

“Bu büsbütün haksızlık!” Darkus yüzünün ısındığını hissetti. “Hepsi yalan! Babam asla kimseyi incitmez.”

“Bu iğrenç,” dedi Virginia başını sallayarak, “Lucretia Cutter'ın dehasını erkeklerden oluşan bir ekibe aitmiş gibi gösteriyorlar.”

“Deha mı?” diye bağırdı Darkus. “Deha değil o.”

“Elbette öyle!” diye karşılık verdi Virginia. “Kadın, insanlığın besin stoklarını yok eden ve gezegeni ele geçiren

dev bir böcek ordusu yetiştirdi. Bu, olağanüstü. Bugüne kadar hiçbir insan tüm dünyayı yönetemedi ve kadın bu yola baş koymuş, hem de fena halde.” Başını iki yana sallayıp Darkus’a baktı. “Merak etme, bunun eninde sonunda *o kadının* dehası olduğunu kabullenmek zorunda kalacaklar.”

“O bir deha değil!” diye bağırdı Darkus parmağıyla Virginia’yı dürterek. “O bir canavar! İnsanları aklıktan öldürmek, bunu da babamın üstüne yıkmak istiyor, hem Novak’la Spencer’a neler yaptığına baksana!”

“Hey! Sakin ol.” Virginia kaşlarını çattı. “Ben onun yaptıklarını *doğru buluyorum* demedim.”

“Tamam da kulağa kesinlikle öyle geliyordu,” dedi Darkus, Virginia’ya sert bakışlar atarak.

Virginia ona karşı çıkarcasına çenesini ileri uzattı.

“Eee, millet?” Bertolt boğazını temizledi. “Yeniden birbirimize düşmeyelim.” Onlara rica dolu bir gülümsemeyle baktı. “Hepimiz aynı taraftayız, unuttunuz mu?”

Virginia iç çekti. “Özür dilerim.” Darkus’a baktı. “*Şeytan* dehası demeliydim.” Omuzlarını yukarı kaldırdı. “Ben sadece herkesin Lucretia Cutter’ı hafife aldığına belirtmek istedim.” Gazeteleri masanın öbür tarafına itti. “Babanı suçlamaları, onları yanlış izin peşine sürüklüyor. Bu ne kadını bulmalarına yarar ne de onu durdurmalarına.”

“Ben onu hafife almıyorum,” diye karşılık verdi Darkus. Film Ödüllerinden döndüklerinden beri on bir gün geçmişti ama Darkus’a yıllar gibi gelmişti. Gece uyuma-

dan önce düşündüğü son şey, sabah kalktığında aklına gelen ilk şey, babasının topallayarak yürüyüp gidişi ve Lucretia Cutter'ın peşinden Hollywood Tiyatrosu'nun çatısına tırmanıştıydı.

Şiddetli bir *çatırtı* koptu ve hepsi birden yerlerinden sıçradı.

“O neydi?” diye sordu Bertolt, hafif korkmuş bir halde.

Virginia, Bertolt'ün omzunun arkasında kalan bir şeye işaret etti. Salonun pencere camında ince bir çatlak vardı.

Darkus dikkat kesilip divanın üstünde diz çöktü ve sokağa bakmak üzere koltuğun sırtından sarktı. Yolun karşı tarafında, dövmececinin önünde okulun kabadayılarından kızıl saçlı Robby duruyordu ve bizimkilerin “Klonlar” adını verdikleri oğlan çetesi tarafından kuşatılmıştı. Darkus pencereyi açtı.

“Hey, Böcek Çocuk!” diye bağırdı Robby. “Babana söyle, eğer katil böceklerini geri çekmezse oğlunu böcek gibi ezeceğiz.”

“Aynen!” Oğlanların her biri, bir ellerini yumruk yapıp diğer ellerine geçirdi.

“Onlar babamın böcekleri değil,” diye Darkus geri bağırdı. “Onun bununla hiç ilgisi yok.”

“Yok ya?” dedi Robby alay ederek. “Gazeteler öyle demiyor. Babanın katil olduğunu söylüyorlar.” Parmağıyla boğaz kesme işareti yaptı. “Büyük ihtimalle ölüm cezasını onun için geri getirecekler.”

“Gazeteler yalan söylüyor,” diye bağırdı Darkus. “Hiçbiri doğru değil.”

“Ya? Tabii öyle söylersin, değil mi?” diye alay ederek sırıttı Robby ve metal diş telleri, bir an demir yolu rayları gibi parladı. “Ama ben seni de iğrenç böceklerini de gördüm. Hepimiz gördük.” Klonların kafaları, yaylı oyuncaklar gibi boyunlarının üstünde sallandı. “Hem polise sizin böceklerle konuştuğunuzu ve ne kadar garip olduğunuzu anlattık. Gazetelerin yazdıkları doğru. Bunu biliyorum ben ve yanınıza bırakmayacağım.” Sonra Robby, yıldırım hızıyla elini geriye savurup yumruğunda sakladığı taşı fırlattı.

Darkus taşın çenesine çarptığını ve darbenin canını acıttığını hissetti. Başını pencereden içeri çekerken elini siper etti.

“Of! Kanıyor.” Bertolt yarığı görmek için Darkus’un elini nazikçe çekti.

“SENİ DE BABANI DA HAKLAYACAĞIZ BÖCEK ÇOCUK!” diye dışarıdan bir haykırış duyuldu.

“Boş ver onları,” dedi Virginia ve taşlardan oluşan yaylım ateşi cama çarparken pencereyi kapadı. Ardından çabucak perdeyi örttü.

“Nasıl boş vereyim onları?” Darkus, Bertolt’un telaşlı ellerini kenara itti. “Herkesin aklındakini söylüyorlar. İnsanlar gazetede okuduklarına inanırlar. Herkes babamın suçlu olduğunu düşünüyor.”

Virginia ve Bertolt birbirlerine bakarken rahatsız edici bir sessizlik oldu. Sirenlerin gitgide artan feryatları

yüzünden Bertolt pencereye koştı. Perdelerin arasından dışarıyı gözetledi. “Polis!” Nefesi kesildi. “Organik gıda dükkânının önüne iki araba park ediyor. Dışarı çıkıyorlar. Ne yapacağız?”

“Onları içeri alamayız.” Darkus telaş içinde etrafına baktı. “Böcekleri görmemeliler. Babamın suçluluğunun kanıtı sayarlar.”

“Arama izinleri olmadığı sürece içeri giremezler,” dedi Virginia. “Televizyonda görmüştüm. Onlara amcanın evde olmadığını, kapıyı yabancılara açmaya iznin olmadığını söyle.”

“Tamam,” dedi Darkus kafasını sallayıp, “ama babam hakkında yalan söylemeyeceğim. Lucretia Cutter’ı durdurmaya çalıştığını insanların bilmesi gerek. O, iyilerin tarafında.”

“Hayır, Darkus, hiçbir şey söyleyemezsin,” dedi Bertolt. “Lucretia Cutter’ın, babanın onun tarafında olduğuna inanması gerek yoksa...”

Kapı zili çaldı.

Darkus kapının parçalanarak açıldığını görmeyi yarı bekler halde hole baktı. “Bu haksızlık,” diye fısıldadı.

“Biliyorum.” Virginia, içten bakan, koyu renkli gözleriyle başını salladı. “Fakat biz gerçeği biliyoruz.” Darkus’un sırtına nazikçe, pat pat vurdu.

“Ben babamı bulacağım,” dedi Darkus yumruklarını sıkarak, “Lucretia Cutter’ı durduracağım ve gazetelere zorla, birinci sayfayı büsbütün kaplayan bir özür yazısı yazdırtacağım.” Omzunda duran Baxter, kınkanatlarını

bir açıp bir kapadı, çocuğa katılırcasına yumuşak kanatlarını titreştirip vızıltı sesi çıkardı.

“Biz de hemen yanında olacağız,” dedi Bertolt.

“Hem de yolun her adımında,” dedi Virginia başını sallayarak.